

סיפורי

מעשיות גליון

פארן שבת טיש

פרשת ויצא
ט' כסלו
שנת תשפ"ג לפ"ק
שנה 4, גליון 7
(94)

ארויסגעגעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמ"ב

גינומען פאר א מלך) ווי זיי זענען אריין גיקומען צו אים. האבין זיי זיך דערקענט איינס דאס אנדערע איז צווישן זיי גיווען איין גרויסע שמחה און כבוד כנ"ל. איז דער אוהב נאמן אויך גינאנגען מיט זיי.

זענען זיי ווייטער גינאנגען און זיי זענען גיקומען צו איין מדינה האבין זיי גיפרעגט די ווארטס ווער איז ביי איך איין מלך. האבין זיי גיענפערט. אז זייער מלך איז א יפת תואר מחמת זי ברענגט צום תכלית. ווארין דער תכלית איז יישוב העולם (דהיינו אז די וועלט זאל זיין באזעצט מיט מענטשן) כנ"ל און פרייר איז ביי זיי גיווען א יפת תואר פאר איין מלכה דער נאך האבין זיי גיפונען א יפת תואר וואס זי איז ווילד שיין זייער. האבין זיי זי אויך גינומען פאר א מלכה האבין זיי זיך גישטויסן. דאס מוז בוודאי זיין די בת מלכה האבין זיי אויך גיבעטן אויב מע קאן זיך זעהן מיט איר. איז מען גינאנגען און מע האט גימעלדיוועט. זענען זיי אריין גינאנגען צו דער מלכה האבין זיי זי דערקענט אז דאס איז די בת מלכה אליין און די שמחה וואס דארט איז גיווען. קאן מען בוודאי נישט משער זיין. האבין זיי זי גיפרעגט ווי קומסטו אהער. האט זי זיי דערציילט אז דעמולט אז דער רוח סערה איז גיווען. און האט אים גיחאפט דאס טייערע קינד פון דער וויג ארויס כנ"ל איז זי תיבה בשעת כהלה נאך גילאפין נאך דעם קינד און זי האט עס נישט גיפונען. האט זי די מילך גישפארט און דער פון איז גיווארין א ים פון מילך. דערנאך האבין זיי גיפונען די מדינה און האבין זיי אויך גינומען פאר איין מלך אויף זיי. און סע איז דארט גיווען א גרויסע שמחה און זיי האבן זייער גיוויינט אויך אויף דעם טייערן קינד וואס סע איז נישט דא. און אויף איר פאטער און מוטער וואס זי ווייסט פון זיי נישט. און היינט האט שוין די מדינה א מלך אויך. ווארין דא איז זיך שוין דא איר מאן פון דער בת מלכה וואס זי איז דא גיווארין מלכה ווארין דער גבור איז זיך איר מאן. האט שוין די מדינה א מלך. האט די בת מלכה גיבעטן דעם בעל תפלה אז ער זאל דערוויל גיין אין איר מדינה און זאל זי דערוויל אביסל רייניקן פון זייער מיאום שלעכץ ווארין ווייל ביי זיי איז דער עיקר תכלית גיווען א יפת תואר זענען זיי בוודאי זייער מוזהם גיווען און זענען זייער גיליגן אין דער תאוה איבער דעם האט זי גיבעטן דעם בעל תפלה אז ער זאל גיין און זאל זיי דערוויל אביסל רייניקן דערפון (כלומר ער זאל זיי מוסר זאגן אז זי זאל גיין נישט אזוי ליגן אין דער תאוה פון ניאוף) אז זיי זאלן נישט אזוי גראב זיין אין דעם שלעכץ ווארין היין וואס סע איז א תאוה איז דאס נאך ביי זיי גיווען אזוי ווי איין אמונה אז דאס איז דער תכלית (ווארין די אלע כתות וואס איטליכע האט זיך אויס גיקליבן אירע שלעכטע זאך פאר א תכלית כנ"ל. איז די זאך ביי איטליכער גיווען אזוי ווי איין אמונה אז דאס איז דער תכלית) איבער דעם האט זי גיבעטן דעם בעל תפלה אז ער זאל גיין און זאל זיי רייניקן אביסל דערוויל.

ווי אזוי קען מען זיך רייניגן?

איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א הערליכע שמועס פון תפלה והתבודדות: דא זאגט אונז דער רבי אן עצה ווי אזוי א מענטש קען זיך רייניגן פון אלע זייגע

שבת קודש פקשת עקב, מבקרים הודש אלול, שנת תשפ"ב לפקט קטו, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית בקרלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאך דאווענען ביים קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מפעל תפלה.

דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען דעם לשון פון רבי'ן איבערווייניג:

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

זענען זיי גיקומען צו איין מדינה. האבין זיי אויך גיפרעגט די ווארטס. וואס פאר א מדינה איז דאס און ווער איז אייער מלך. האט מען זיי גיענפערט. באשר דעמולט אז דער רוח סערה איז גיווען. דעמולט האבין זיך די לייט פון דער מדינה אויס גיקליבן. אז דער תכלית איז דער דיבור. האבין זיי אויף גינומען. א דברן א בעל לשון פאר א מלך. דערנאך האבין זיי גיפונען זייער א גרויסן בעל לשון ומליצה און א דברן. האבין זיי אים אויף גינומען פאר איין מלך. ווארין דער מלך האט אים מוחל גיווען די מלוכה ווייל ער איז אזוי א בעל לשון. האבין זיי זיך גישטויסן דאס מוז בוודאי זיין דער מליץ פון אונזער מלך הנ"ל. האבין זיי אויך גיבעטן אויב סע איז מעגליך זיך צו זעהן מיט דעם מלך. האט מען זיי גיענפערט. מע מוז מעלדיווען האט מען גימעלדיוועט האט ער גיהייסן אז זיי זאלן אריין קומען זענען זיי אריין גיקומען צו דעם מלך. און דאס איז גיווען דער מליץ פון דעם מלך. האבין זיי זיך דערקענט איז גיווען צווישן זיי אויך זייער א גרויסע שמחה און כבוד. איז דער מליץ מיט זיי אויך גינאנגען זענען זיי ווייטער גינאנגען זוכן. טאמער וועלין זיי גיפונען די איבריגע. ווארין זיי האבין גיזעהן אז השם יתברך העלפט זיי. זיי גיפונען אלע מאל זייערע חברים. און זיי האבין דאס אליין אנגיהאנגען אין דעם זכות פון זייער כשרין בעל תפלה וואס ער איז תמיד מתפלל דרויף. און דארך זיינע תפילות זענען זי זוכה אליין צו גיפונען זייערע חברים זענען זיי ווייטער גינאנגען טאמער וועלין זיי נאך גיפונען די איבריגע.

זענען זיי גינאנגען און זענען גיקומען צו איין מדינה און זיי האבין אויך גיפרעגט וואס פאר א מדינה איז דאס און ווער איז אייער מלך. האט מען זיי גיענפערט אז זיי זענען פון דער כיתה וואס זיי האבין זיך אויסגיקליבן אז דער תכלית איז אז מע זאל שיכורן און פרייליך זיין האבן זיי זיך אויף גינומען עפעס א שיכור פאר איין מלך. ווארין ער איז תמיד פרייליך. דערנאך האבין זיי גיפונען איין מענטש וואס ער איז גיזעסן אין איין ים פון וויין איז ער זיי זייער וואויל גיפעלין בעסער. ווארין דער איז זיך בוודאי זייער א גרויסער שכור ווארין ער זיצט זיך אין א ים פון וויין האבין זיי אים אויף גינומען פאר א מלך. האבין זיי אויך גיבעטן מע זאל זיך מיט אים זעהן איז מען גינאנגען און מע האט גימעלדיוועט. זענען זיי אריין גינאנגען צו דעם מלך און דאס איז גיווען דער אוהב נאמן פון דעם מלך וואס ער איז גיזעסן אין דעם ים פון וויין וואס ער איז גיווארין פון די רייד פון דעם מליץ וואס ער האט גיטרייסט זיי כנ"ל. (און די מדינה האט גימיינט אז ער איז א גרויסער שיכור ווייל ער זיצט אין א ים פון וויין האבין זיי אים אויף

תאוות, דורכ'ן בעל תפלה; אז מען רעדט צום אייבערשטן, מען דאווענט, מען בעט און מען זאגט תהלים - איז מען זוכה ארויס צו גיין פון אלע שלעכטע תאוות.

קיינער דארף מיר נישט...

מען דארף זיין זייער שטארק אין תפלה והתבודדות, אפילו אין אנהייב קען זיך דאכטן אז: 'קיינער הערט מיר נישט אויס', 'קיינער דארף מיר נישט', און 'מיינע תפלות ווערן נישט אנגענומען'. דער הייליגער רבי האט דערצייילט אז אין אנהייב האט ער אויך געשפירט אז מען דארף אים נישט; דער רבי האט געזאגט (שבחי הר"ן, סימן יב) ווען ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים שטענדיג געדאכט אז מען הערט נישט אויס אויבן אין הימל וואס ער בעט, און אז קיינער קוקט נישט אויף אים, פארקערט, ווי מער ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים אלץ מער געדאכט ווי מען דארף אים נישט, ווייל ער האט געזען אז עס גייען אריבער אסאך יארן און ער האט נאכאלץ נישט זוכה געווען צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, דערפאר האט זיך אים געדאכט אז קיינער הערט אים נישט אויס, אדרבה, עס האט אים אויסגעזען ווי מען שטופט אים אוועק פון די קדושה, מיט דעם אלעמען האט זיך דער רבי זייער געשטארקט און נישט אויפגעהערט מיט זיין עבודת השם יתברך.

דער רבי זאגט (שם): "וכמה פעמים היה שהיה נופל בדעתו מחמת זה שראה שהוא מתפלל ומעתיר ומפציר כל כך שיתקרב לעבודת השם יתברך ואין מסתכלין עליו כלל, ומחמת זה נפל לפעמים בדעתו ולא היה מדבר עוד כל כך בינו לבין קונו איזה ימים" אסאך מאל האט זיך געמאכט ביים רבי'ן אז ער איז געווארן זייער צעבראכן, זעענדיג אז ער האט שוין אזוי סאך געדאווענט און געבעטן אבער עס דאכט זיך אים אז מען דארף אים נישט, און ער האט אויפגעהערט מאכן התבודדות, "אחר כך נזכר בעצמו והתביש בעצמו על שהרהר אחר מדותיו יתברך, כי באמת בודאי השם יתברך חנון ורחום וכו', ובודאי הוא רוצה לקרבו וכו', וחזר ונתחזק בדעתו, והתחיל שוב להעתיר ולדבר לפני השם יתברך כנ"ל", ביז ער האט זיך געכאפט וואס ער האט געטון און ער האט זיך זייער פארשעמט אז ער האט נאכגעלאזט פון די הייליגע עבודת השם, האט ער צוריק אנגעהויבן רעדן צום אייבערשטן, "וכן היה כמה פעמים", אזוי איז געווען אסאך מאל, עיין שם.

עס בויט אויף די אמונה

דאס רעדן צום אייבערשטן רייניגט אויס דעם מענטש פון אלע שלעכטס, און עס ברענגט אין אים אריין א שטארקע אמונה, ווייל עס איז נישט מעגליך זיך צו שטעלן דאווענען צום אייבערשטן אן דעם וואס דער מענטש זאל אריין נעמען אין זיך אמונה, אז דער אייבערשטער הערט וואס ער רעדט, קומט אויס אז מיט יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט אויפגעבויט אינעם מענטש די אמונה שטערקער און שטערקער.

מען קען טאקע הערן פון מענטשן וואס האבן נישט קיין אמונה ווי זיי מאכן חזק פון די וואס מאכן התבודדות,

"צו וועמען רעדסטו? דו רעדסט צו א וואנט..." אבער איינער וואס גלייבט אינעם אייבערשטן, ער ווייסט אז דער אייבערשטער איז איבעראל, רעדט צום אייבערשטן שטענדיג.

גשמיות און רוחניות

מען קען בעטן דעם אייבערשטן יעדע זאך; אז דו ביסט געדרוקט אין געלט, דארפסט באצאלן רענט, בילס אדער מארגענדיש, אנשטאט גיין בארגן געלט פון מענטשן און אריין פאלן אין חובות, בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל א גוטע פרנסה", "רבנו של עולם געב מיר שפע", די זעלבע איז מיט יעדע זאך, צום ביישפיל דו דארפסט א גייע קאר, א גייע הויז, זאלסט עס בעטן פונעם אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט דיר העלפן.

עס איז דא מענטשן וואס זאגן אז עס פאסט נישט צו בעטן פונעם אייבערשטן גשמיות'דיגע זאכן, זיי טענה'נען: "זיי נישט מגשם דעם אייבערשטן, בעט נישט אויף גשמיות", דער אמת איז אבער פון וועם דען זאל איך בעטן א גייע קאר - אויב נישט פונעם אייבערשטן?! פון וועם דען זאל איך בעטן א גייע הויז - אויב נישט פונעם אייבערשטן?! פארקערט די וואס זאגן דאס - זיי זענען מגשם דעם אייבערשטן, ווייל זיי טיילן אפ רוחניות און גשמיות אז דאס זענען צוויי באזונדערע זאכן.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה א, כא) בית שמאי און בית הלל קריגן זיך וואס איז קודם באשאפן געווארן, דער הימל צי דער ערד, בית שמאי האלטן אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן דער הימל און נאכדעם דער ערד, און בית הלל זאגן אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפען דער ערד און נאכדעם דעם הימל, קומט רבי שמעון בן יוחאי און זאגט: "תמה אני היאך נחלקו אבות העולם בית שמאי ובית הלל על ברית שמים וארץ, אלא שאני אומר שניהם לא נבראו אלא כאלפס וכסויה", איך וואונדער זיך אויף די גרויסע צדיקים - די בית שמאי און בית הלל וואס קריגן זיי זיך וואס איז קודם באשאפן געווארן, איך האלט אז דער אייבערשטער האט באשאפן די ערד מיט די הימל ביידע צוזאמען, אזוי ווי א טאפ מיט איר דעקל.

מוהרא"ש פלעגט אסאך רעדן פון דעם מדרש און דאס שיינ מסביר זיין, אז דאס איז א מחלוקת פון צוויי וועגן ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, 'שיטת בית שמאי' איז געווען חומר הדין, אזוי ווי מען זעט אין די גמרא (שבת לא), דערפאר האלטן זיי אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן די הימלען, ווייל שמים ווייזט אויף רוחניות, צו ווייזן פאר'ן מענטש אז דער עיקר איז נאר 'שמים', זיין א 'הימל מענטש' - אינגאנצן אויסגעטון פון דער וועלט, ווידער 'שיטת בית הלל' איז געווען צו גרינגער מאכן פאר'ן מענטש, דערפאר זאגן זיי אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן די ערד, צו ווייזן אז מען דארף זיין דא אויף דער ערד, און נאכדעם גייט מען צום הימל, קומט רבי שמעון בן יוחאי און זאגט: "איך פארשטיי נישט וואס איז די גאנצע

מחלוקה, פארוואס טיילסטו אפ צווישן 'שמים' און 'ארץ', צווישן גשמינות און רוחניות, אלעס איז איינס".

אלעס ווערט אלוקות

מען קען עסן א פיינע סעודה, אויב מען מאכט דערויף א ברכה ווערט די גאנצע עסן איינס מיטן אייבערשטן, אדער א מענטש פארט אוועק זיך אפרוען מיט זיין משפחה, און ביי יעדע פרט דאנקט ער דעם אייבערשטן: "שכוח אייבערשטער", "א מחי' אייבערשטער", ווערט די גאנצע וואקאציע איין שטיק גוטס.

מענטשן מיינען: "ווען איך אין מיין געהעריגע סדר אינדערהיים בין איך אין 'הויכע טעג', און ביי וואקאציע בין איך אין 'נידריגע טעג'..." באמת איז אלעס איין זאך, וואו דער מענטש איז קען ער זיין אנגעקניפט אינעם אייבערשטן, גישט קיין אינטערשייד אין בית המדרש אדער אין אפרוה, שטענדיג רעד איך צום אייבערשטן, איך בעט דעם אייבערשטן און איך דאנק דעם אייבערשטן.

אמאל איז א איד געקומען צו רבי נתן זכרונו לברכה, האט אים רבי נתן געפרעגט: "דו ביסט זיך יעדן טאג מתבודד צום אייבערשטן?" האט דער איד געזאגט פאר רבי נתן אז ער מאכט יעדן טאג התבודדות אזוי ווי רבי נתן האט אים געלערנט, פרעגט אים רבי נתן: "וואס בעטסטו פונעם אייבערשטן?" האט דער איד געענטפערט: "איך בעט זוכה זיין צו מדריות וכו'", פרעגט אים רבי נתן: "זאג מיר, פרנסה האסטו?" ענטפערט דער איד: "גיין", זאגט אים רבי נתן: "הער מיר צו, דו זאלסט בעטן דעם אייבערשטן אויף פרנסה, ווייל דאס איז דיין אמת". פון יעדן מצב נעמט מען אריין דעם אייבערשטן, קומט אויס אז אלעס ווערט אלוקות, אלעס ווערט אייבערשטער.

אוועק טרייבן דאס טונקלקייט

עס איז געווען חילוקי דעות צווישן די צדיקים, די בעלי מוסר האבן געהאלטן מען זאל עוסק זיין אין 'סור מרע'; מען דארף שניידן שטיקער פון זיך, מען דארף פאסטן, מאכן 'ביטול היש', ווידער די תלמידי בעל שם טוב האבן געהאלטן פארקערט, מען זאל עוסק זיין אין 'עשה טוב'; אז א שטוב איז טונקל קען מען גישט אוועק טרייבן דאס טונקלקייט... עס איז דא איין עצה צינד אן ליכט, לערן, דאווען, טו מצוות, וועט דאס טונקלקייט אויטאמאטיש אוועק גיין.

פון זינגען א גאנצן טאג: "איך בין גארנישט, איך בין גארנישט, איך בין גארנישט", "איך בין יא, איך בין גיט, איך בין נא..." וועט גארנישט ווערן, ענדערש ברענג אראפ דעם אייבערשטן, רעד פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער איז דא, אלעס איז דער אייבערשטער, וואס איך בין איז פונעם אייבערשטער, וועט ממילא ווערן ליכטיג, ווייל אז דער אייבערשטער איז דא ווערן אלע שלעכטס וועט בטל ומבטל.

די עצה פון תפלה והתבודדות העלפט אין יעדן פאל, גישט קיין חילוק אין וועלכע תאווה דער מענטש איז אריין געפאלן, דער רבי רעכנט דא אויס פארשידענע סארט

כיתות פון פארשידענע סארטן תאוות, אבער אז מען נעמט דעם בעל תפלה, מען נעמט דעם רבינ'ס וועג פון תפלה והתבודדות, מען בעט יעדע זאך פונעם אייבערשטן, וועט דאס רייניגן דעם מענטש פון אלע שלעכטס.

מלך בשדה

און דער ראש ישיבה שליט"א איז אריין אין א שמועס פון חודש אלול: מען האט פריער געבענטשט חודש אלול, עס קומען יעצט זייער שיינע טעג, אין חב"ד רופט מען דעם חודש "מלך בשדה"; געווענליך קען גישט יעדער מענטש רעדן צום קעניג, נאר די שטוב מענטשן און יועצים קענען שטענדיג רעדן צום קעניג, דאס איז אלעס ווען דער קעניג זיצט ביי זיך אין פאלאץ, אבער ווען דער קעניג איז אויפן וועג אינדרויסן פון פאלאץ, דעמאלט קען יעדער איינער צוקומען צום קעניג און רעדן מיט אים, זאגט דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו (לקוטי תורה פרשת ראה, דף לב) חודש אלול איז דער 'מלך בשדה', דער אייבערשטער איז צווישן אונז, יעדער איינער קען תשובה טון און זיך צוריק קערן צו אים.

אגב האט דער ראש ישיבה שליט"א צוגעלייגט: דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן א מתנה, אז דער רבי לערנט אונז אויס אז 'מלך בשדה' איז גישט נאר חודש אלול, נאר א גאנץ יאר, מיר גייען א גאנץ יאר אין פעלד רעדן צום אייבערשטן.

רבי נתן זכרונו לברכה פלעגט זאגן: "עס קומט אלול, מען ברענט און מען ברענט, אבער מען טוט גארנישט"; דער עיקר דארף מען זען צו טון עפעס אויף למעשה, זאג כאטש איין קאפיטל תהלים פאר אלול.

מקנא א בחור וואס ווייסט פון תשובה

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו א אינגל וואס האלט געציילטע טעג פאר זיין בר מצוה: "... דו גייסט שוין באלד בר מצוה האבן, די שענסטע זאך איז ווען א בחור גייט צום בר מצוה און ער ווייסט פון דעם אז "איך קען תשובה טון", איך האב דאס גישט געוואוסט ביי מיין בר מצוה, איך האב געוואוסט אז איך וויל זיין א צדיק, דערנאך ווען עס האט פאסירט אז איך האב פארפאסט זמן קריאת שמע, בין איך געווארן אינגאנצן מיואש, ווייל איך האב געקענט אלע שארפע זאכן פון זהר הקדוש, איך האב געוואוסט אז ווער עס פארפאסט צו ליינען קריאת שמע איז יענעם טאג בגדוי (זהר הקדוש פרשת בלק, דף קפז), איך האב נאכנישט געוואוסט אז איך קען גרינגערהייט תשובה טון, איך דארף פשוט זאגן צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער זיי מיר מוחל, איך גיי שוין זיין גוט, מארגן וועל איך יא ליינען קריאת שמע אין צייט". אלס בחור האב איך געמיינט אז 'תשובה' איז גיין אין קאלטע מקנאות, זיך פארברענען די הענט, טון עבודות פון צדיקים... איך בין מקנא א בחור וואס האט בר מצוה און ווייסט שוין פון דעם אז וואס עס זאל נאר פאסירן מיט מיר - קען איך אנהייבן נאכאמאל פונדאסגיי, איך קען נאכאלץ תשובה טון.

דאס זענען בלויז געמאכט געווארן צו פארגרעסערן די נסיון
און די מניעות דער מענטש זאל מיינען אז ער קען נישט
תשובה טון, אבער באמת איז נישט דא אזא זאך, אין קיין
שום מצב וואו דער מענטש זאל זיין, אז ער זאל נישט קענען
תשובה טון.

עס איז אזוי אינטערעסאנט, דער מתנגד שרייעט: "וואו
איז געהערט געווארן אזא זאך? דו רעדסט צו בחורים אז
מען קען תשובה טון, נאכדעם וועלן זיי נאך גיין טון וואס
זיי ווילן..." די זעלבע ווערטער הערט מען פון די מתנגדים
ווי זיי מאכן חזק פון רבי'ס ראש השנה: "מען טוט זיך
וואס מען וויל און מען פארט זיך אויף אומאן..." דער אמת
איז פונקט פארקערט, דאס אז מען לערנט אויס די וועג פון
תשובה מאכט אז דער בחור זאל וועלן זיין גוט.

בחורים זאגן מיר: "דער ראש ישיבה האט מיר דערבייטערט
דאס לעבן... פאר איך בין אריין געקומען אין ישיבה בין איך
געווען זייער רואיג, איך האב געטראכט אונדאי זענען דא
צדיקים, עס זענען דא ערליכע אידן, אבער איך בין שוין
סיי ווי דערנאך, קען איך דאך טון וואס איך וויל, אבער
היינט נאכ'ן הערן אזויפיל דרשות פון תשובה, קומט מיר
א גאנצן טאג ארויף מחשבות אז איך קען דאך תשובה טון,
פייניגט מיר יעדן טאג פון פריש יא צו גיין אין שול דאווענען
שחרית, מנחה און מעריב..."

איך בין יעצט געבוירן

דער הייליגער זהר (פרשת משפטים, דף צח.) אויפ'ן פסוק (תהלים
ב, ז) "אני היום ילדתיך", זאגט אז דאס גייט ארויף אויף א
בר מצוה בחור, ער הייבט אן פון גיי, אזוי ווי ער איז היינט
געבוירן, דער רבי טייטש דאס אויס אויף יעדן איד (לקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן סא). יעדער מענטש קען יעדן טאג אנהייבן
פונדאסניי, אזוי ווי ער איז יעצט געבוירן.

עס איז געווען דא א בחור אין ישיבה וואס דאס איז
געווען זיין חיות, ער האט זיך מחיה געווען מיט דעם תורה
פון רבי'ן; ווען איינער איז ארויפגעקומען אין ישיבה,
איינער וואס האט נישט געכאפט וואס ער גייט זאגן, איז ער
צוגעגאנגען צו יענעם און געזאגט: "עס קומט זיך מיר א
מזל טוב!" די ישיבה איז געווארן ששון ושמחה, און יענער
ווערט פארוואונדערט: "וואס? ביסט א חתן געווארן?"
האט דער בחור געזאגט: "גיין; איך בין היינט געבוירן!"
דאס לערנט אונז דער רבי, אזוי ווי מען מאכט א קידוש
פאר א גיי געבוירן קינד, אזוי איז יעדער מענטש יעדן
טאג, דער רבי זאגט יעדער מענטש קען יעדן טאג אנהייבן
פונדאסניי.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן לעבן מיט
דעם, מיר זאלן זוכה זיין צו האבן א שיינע אלול, און מיר
זאלן זוכה זיין צו זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה,
און האבן א גוט געבענטשט יאר, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם
ניגון: זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וכתבנו בספר החיים,
למענה אלקים חיים."

מענטשן ווערן זייער דערשראקן ווען זיי הערן דאס
ווארט "תשובה", זיי מיינען אז דאס מיינט עפעס א שווערע
זאך וואס מען קען נישט טון, מען דארף פאסטן און ווערן
אינגאנצן מרה שחורה; וואס איז תשובה? תשובה מיינט איך
זאג צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך גיי זיין גוט",
דאס קען יעדער איינער טון.

ווען איך בין געווען א מלמד יארן צוריק פלעג איך דאס
אסאך חזר'ן מיט די קינדער, 'תשובה טון' מיינט זאגן פאר'ן
אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך האב חרטה אויף
וואס איך האב געטון, און איך גיי שוין זיין גוט", אז די
קינדער זאלן אויפואקסן וואוסענדיג אז זיי קענען אויך
לעבן מיט תשובה.

שוין געווארן א צדיק גמור

די הייליגע חכמים זאגן (קידושין מט:) אויב א מענטש איז
מקדש א פרוי אויפ'ן תנאי אז ער איז א צדיק גמור, אפילו
מיר ווייסן אויף אים אז ער איז א רשע גמור, איז די הלכה אז
מען דארף חושש זיין אז דאס איז יא א גוטע קידושין, ווייל
אפשר האט ער געטראכט איין גוטע געדאנק: "איך וויל
זיין גוט", איז ער שוין געווארן א צדיק גמור, זעט מען פון
דעם וואס תשובה איז, אפילו דער מענטש זאגט ארויס נאר
איין דיבור צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך איך וויל
זיין גוט", און אפילו ער זאגט עס נישט ארויס מיט'ן מויל,
ער טראכט בלויז דערפון ביי זיך אין הארץ - איז אויך שוין
געווארן א צדיק גמור, דער אייבערשטער נעמט אים גלייך
צוריק.

אגב האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: אין חב"ד
איז אלעס אינעם מח, מען זאל שטענדיג טראכטן אין קאפ,
זיך מתבונן זיין אינעם אייבערשטן, דער רבי איז געקומען
צולייגן מען זאל רעדן מיט'ן מויל, ווייל מען קען נישט
אנכאפן דעם קאפ עס זאל בלייבן טראכטן א שעה צייט פון
אלוקות, דער מח פליט דאך א גאנצן צייט אוועק פון זיך
אליינס צו אנדערע זאכן, מען דארף האבן גאר א שטארקע
קאפ צו בלייבן טראכטן און זיך מתבונן זיין אין אלוקות,
אבער דורך די עצה פון רבי'ן, פון רעדן צום אייבערשטן,
בלייבט דער קאפ וואך און עס פארט נישט אוועק צו
נארישקייטן.

מען טוט זיך וואס מען וויל

פארשטייט זיך אז די מקטריגים און די (אזוי גערופענע)
שיינע אידן קומען שוין צו גיין מיט טענות, "וואס הייסט
דו לערנסט אויס פאר קינדער און בחורים אז מען קען
תשובה טון, זיי וועלן דאך אלע טון עבירות ווייל זיי וויסן
אז מען קען גרינג תשובה טון?!"... בארואיג זיך, קיינער
וויל נישט טון קיין עבירות, אז מען טוט אן עבירה איז דאס
נאר ווייל דער יצר הרע האט אראפגעווארפן דעם מענטש
אין די עבירה, דארף דער מענטש וויסן: דו קענסט תשובה
טון! און עס איז זייער גרינג צו תשובה טון! אז איינער
וועט דיר קומען זאגן אז דו קענסט מער נישט תשובה טון,
זאלסטו זיך אויסלאכן פון יענעם, אפילו דו וועסט דאס
הערן דורך א בת קול פון הימל זאלסטו זיך אויך אויסלאכן,